

af det her omhandlede Indhold. Vi kan derfor ikke faa Spørgsmaalet besvaret ved udelukkende at holde os til en abstrakt Fortolkning af disse Lovbestemmelser, og det er heller ikke af megen Betydning, at man kan anføre Udtalelser fra Midten af Tres'erne — de er altsaa et halvt Hundrede Aar gamle — af Mænd som Tschering eller Fenger, tydende paa, at de har hældet til den Anskuelse, at Rigsdagen stod frit overfor dette Spørgsmaal.

Der kan for øvrigt her være Tale om, at Rigsdagen staar frit overfor Spørgsmaalet om, hvilke Pensioner den vil give, og der kan være Tale om, at den staar frit overfor Spørgsmaalet om, hvor store Pensioner den vil give. Og man berøver ikke Rigsdagen al Frihed i dette Forhold, selv om man kommer til, at den ikke staar frit overfor det afgørende Spørgsmaal, om den overhovedet vil være berettiget til at undlade at give en Pensionslov. Hvad det kommer an paa i denne Sag, er efter min Mening ikke, hvad der er sagt paa Rigsdagen, ikke abstrakt Fortolkning af de almindelige Pensionslove, men hvad Lovgivningsmagten faktisk har gjort, og i den Henseende taler Lovgivningen et meget tydeligt Sprog. Det er jo ikke første Gang, man staar overfor Lovforslag af denne Art. Man har staaet overfor 10 Lovforslag af den Art tidligere. I 1853 behandlede man Forslaget til Loven angaaende Funktionærer, der havde tjent Enkedronning Marie Sophie Frederikke, i 1863 Forslaget til den Lov, der vedrører Arveprins Frederik Ferdinands Hof, i 1866 Forslaget til Loven angaaende Pensioner og Understøttelser i Anledning af Kong Frederik den Syvendes Død, i samme Aar Forslaget til Loven vedrørende Prinsesse Louise Charlottes Hof, i 1881 Forslaget til Loven vedrørende Enkedronning Caroline Amalies Hof, samme Aar Forslaget til Loven angaaende Arveprinsesse Carolines Hof, i 1892 Forslaget til Loven vedrørende Hertuginde Wilhelmine Maries Hof, endelig i 1906 Forslaget til Loven om foreløbig Udredelse af Pensioner og Understøttelser i Anledning af Kong Christian den Niendes Død og i 1907 Forslaget til den endelige Lov i samme Anledning, slutelig i 1912 Forslaget til Lov om foreløbig Udredelse af Pensioner i Anledning af Kong Frederik den Ottendes Død. I alle disse 10 Love har man været enig om at følge de samme Principper, der ligger til Grund for dette Lovforslag, som foreligger til Behandling i Anledning af Kong Frederik den Ottendes Død, og det er saa meget mere naturligt at holde sig til dem, som den foreløbige Lov af 1912

netop slaar disse Principper fast og det foreliggende Lovforslag kun er en Udførelse af de Tanker og Principper, der forelaa i Loven af 1912.

Man kan spørge, om det er billigt, at man har en saadan Pensionering som den, der her er Tale om, og dette Spørgsmaal kan man se dels fra Civillistens Synspunkt dels fra de paagældende Funktionærers Synspunkt. Civillisten har, saa vidt jeg har kunnet se af den Forhandling, der hidtil har været ført, ikke gjort sig det tilstrækkelig klart, at Civillisten ikke er en kontinuerlig juridisk Person, men en Indtægtskilde, der kun flyder for en enkelt Konges Levetid, og at det Spørgsmaal, der foreligger her, egentlig ikke bestaar i at afgøre, om visse Folkskalk pensioneres af Statskassen eller af Civillisten, men om de overhovedet skal pensioneres, fordi den Indtægtskilde, af hvilken deres Gager hidtil har været afholdt, er ophørt at løbe. Det er det ene Spørgsmaal. Naar Christian den Niende dør i 1906, er den Civilliste, af hvilken hans Personale har været underholdt, ophørt, og man staar altsaa overfor det Spørgsmaal, om man uden videre kan lægge disse Pensioner over paa en hel anden Civilliste. Naar denne Civilliste nu er givet under de Forudsætninger, at den ikke skal bære Pensionerne fra den forrige Civilliste, er det, finder jeg, en Ubillighed pludselig at lade den bære disse Pensioner. Derfor er det fra Civillistens Synspunkt et Retfærdighedskrav, at den bliver fritaget for at bære Pensioner, som vedrører den tidligere Civilliste, naar det ikke forud har været givet, at dette skulde finde Sted. Men dette vil være givet, hvis den anden Lov, her er Tale om, gaar igennem. Saa ved man, at visse Pensioner fra den ene Civilliste vil blive overført paa den næste, men hidtil har Retspraksis været saaledes, at man har kunnet gaa ud fra, at naar Staten ikke vilde være lunefuld, men besindig og ensartet i sine Afgørelser, skulde Pensionerne ikke lægges over paa den nye Civilliste. Saa bliver det en Ubillighed pludselig at forandre Fremgangsmaade i denne Henseende.

Fra et andet Synspunkt maa man ogsaa sige, at det vil være uheldigt, naar Civillisten uventet skal komme til at bære saadanne Udgifter, thi det er klart, at det for Kongen vil være i høj Grad generende at være nødsaget til at underholde saavel Forgængerens Folk, som han maaske ellers vilde have naturlig Grund til at lade afgaa, som de Folk, han hidtil har staaet i Forhold til. Der bliver derfor ogsaa i denne Henseende et Billighedssynspunkt overfor